

ציבילה רובב שנירת

הקצין הגדול ברחוב הקטן

רחוב בודנהיימר, בצפון תל-אביב, הוא רחוב קטן ושקט. אלא מאי! קטן קטן, אבל מתרחשים בו דברים גדולים. מדי יום, באחת בצהריים, נעצרת שם מכונית "קונטסה" צנועה, ליד בית בוד ונאה — לא חשוב כרגע איזה מספר — וממנה יוצא גבר נכבד-יטב ונכנס לבית. בסביבות השעה ארבע, חמש, הוא יוצא בחזרה, נכנס ל"קונטסה", ונוסע לו בחי-זרה לדרכו.

עד כאן — צנינה אידיאלית רגילה, של אזרח רגיל, המגיע לביתו הרגיל למנוחת-הצהריים הרגילה, וחוזר למשרדו הרגיל.

אלא מאי! לא בדיוק. מכריו של הגבר, לוא היו רואים אותו שם, ברחוב בודנהיימר, היו מאוד מופתעים. כי מכריו יודעים הלא, שכתובי-תו, בה הוא מתגורר עם אשתו וילדיו, היא בכלל בכלל לא ברחוב בודנהיימר. מכאן, היו מכרים אלה מסיקים כמיר-בן את המסקנה ההגיונית, שהגבר שלנו מגיע לביקור לא אצל משפחתו.

אבל אם לא אצל משפחתו — אז אצל מי כן? אצל הפילגש.

הפילגש, צעירה בגיל 32, בעלת זוג רגליים מקסימות, שלדברי מקורות יוד-עידבר נשארה רווקה עד היום רק בגלל הרומן שלה עם הגבר שלנו, הגיעה ל-בית הקטן ברחוב בודנהיימר לפני ארבע שנים. ככתוב, בשיר, היה זה האוהבה שבנה לה את הבית. הגבר שלנו, בן למשפחה תל-אביבית ותיקה וידועה — וגם עתירת-נכסים — בנה לאהובתו את הקן הצנוע, והאף הוסיף אגף מיוחד בש-ביל אמה, שתוכל לגור איתה, והתקין שם כמובן מיזוג-אוויר, ומרפסת סגורה, וטלוויזיה, וכל שאר הדברים הקטנים שהאדם נוקט להם, בשעה שהוא נזקק להם — דהיינו, בין אחת לארבע.

מי הגבר, אתם שואלים? מצטער. אמנם מספרים לי שכל הסיפור הזה הוא בדיעתה של אשתו של הגבר, גם אם לא בבירכה — אבל זה בכל זאת עסק פרטי שלו. מלבד העובדה שהוא קצין משטרה בכיר — לא הכי בכיר, אבל די קרוב — אינני יכולה לספר לכם כלום.

שה כרגע, חתיכה לא פחות ידועה: מונה זילברשטיין.

הדו"חות האחרונים שקיבלתי מהשניים, מצאו אותם באילת, שם עובד ציבילה בתור עוזר-במאי בסרט הוא לא ירה באביו, ומיר-נה ממלאה תפקיד קטן של מלצרית או משהו כזה.

כל העניין המחודש הזה בציבילה גרם

אני לא יודעת מה בדיוק הוכיח ציבילה לעולם הסרטים הבינלאומי, או לתמי, אבל — לפני כמה חודשים הוא תור לארץ. בלי תמי, ועד כמה שהבנתי, גם בלי עבר קולי-נועי עשיר במיוחד.

אבל הוא תור בהחלט עם כל מעלותיו הגבריות. מבחינה זו הוא נישאר בדיוק אותו ציבילה: אותן עיניים ירוקות וצרות,

זה שציבילה סמילוביץ הוא גבר, יודעת כל אחת. הבנות הבחינו בזאת עוד לפני הרבה שנים, כאשר ציבילה היה עדיין מציל בחוף גורדון בתל-אביב וזה היה ב-זמנים שחוף גורדון עוד היה באמת חוף החתיכות בהא הידיעה בעיר.

ציבילה עצמו לא ניסה להסתיר את ה-עובדה. להיפך: הוא לבש תמיד סליפ צרפ-

מונה זילברשטיין

אצלו גם לשינויים משפחתיים מסויימים: אשתו תמי, שעמדה על סף קבלת, או לקרי-חת, הגט ממנו — הקדישה לנושא מחשבה שנייה, והגיעה למסקנה שמה שטוב בשביל-הצי החתיכות של ארץ ישראל השלמה, לא יכול להיות כל-כך גרוע גם בציבילה... התוצאה: כרגע, מסרבת תמי לתת, או לק-חת את הגט.

ציבילה

אחת גוף גמיש ושזוף, ואתם כל שאר ה-דברים הקטנים שעניינו בזמנו את בנות ה-מין היפה. לכן לא התפלא אף אחד כאשר התחיל מירוץ חתיכות עליו ברגע שהוא חזר ל-מחזור. הראשונה שהצליחה לשים עליו יד-קבועה היתה דינה ברכה. אחרי שניגמר הרומן הזה, התלבשה עליו, ונשארה לבר-

תי זערורי, שגילה חלקים גדולים מגופו השזוף והשירי, לפני כמה שנים עזב ציבילה את עסק המצילות ונסע ללונדון. שם הוא ניסה להוכיח את עצמו בעולם הסרטים. דרך אגב, הוא גם הספיק להתחתן — עם נערת-הזווהר רמלי רמזין, אחות-תאומה של רינה, שעד לנישואיה נחשבה לאחת הרווי-קות המבוקשות בארץ.

מקום טוב באמצע

לתהילה סלע יש שיער בלונדי ארוך, רגליים שחומות ארוכות וחטרי-בות, פנים של נטיחה שוודית, ותואר של נערת ישראל. עם נתונים כאלה, היא דמות מרשימה אפילו בדיונגוף. כשהיא דוחקת את כל הנתונים האלה לתוך ביקיני קצרצר וסימלי, הרושם גובר אף יותר. וכשכל עיסקת החבר-לה הזו מופיעה לא בדיונגוף, אלא ב-חוף שארם אל-שייך — אתם יכולים לתאר לעצמכם לבד את האפקט ה-בומבאסטי.

כי שארם, עליכם לדעת, היא מקום די בודד ושקט — ביחוד לחבריה ער-יושבים שם באורח קבע, כמו חיילי צה"ל וכדומה.

לכן, כשהחבריה המשועממים האלה ראו את דמותה של תהילה על חוף הים, לא פלא שהיא הפכה למרכז התעניינותם.

מה גם, שנערת ישראל היפהפייה לא היתה שם לבד, על החוף. היא היתה בחברתו של קצין צה"ל צעיר וחתיד, ואם יורשה לי לדייק קצת ב-פרטים, אפשר לומר שהיא היתה ב-חברתו האינטימית. מאוד אינטימית, אם לדייק עד הסוף.

מה שתהילה ובן-זוגה לא ידעו, זה שהם לא היו לבדם על החוף. כלומר — על החוף עצמו הם היו דווקא כן-

שתי הלסביות של טוני הקטן

בימתי, טוני הקטן, מפני שהתחיל לשיר עוד כשהיה ילד קטן בעיר הולדתו באילת. הפתעה נוספת שאירעה לחיבתו של חו-בבות המוזיקה קרתה לו במלבס, כשלאחר ההופעה שם הקיפו אותו החובכות כה-מוניחן.

אם וכינתם לראות את טוני בהופעה, אינכם יכולים ודאי לשכוח — כן, כן, גם את שירתו — את בגדיו ההדוקים, המבלטים את אב-ריו החסונים לאור הזרקורים המכתנים בדייקנות מתמטית. אם כן, מסתבר ש-בגדים אלה מיברי-גים עליו בצורה ה-דוקה ומיוחדת, ומה שקרה לאיש שלנו במלבס, כשהקיה אר-תו ההמון הסוער, היה מאוד לא גי-עים: מלוויו מיהרו להכניס אותו למו-נית, כדי למלט אר-

תו משם כל עוד נפשו בו — וגילו, לתד-מתם, שבגדי המלך החדשים אינם מאפ-שרים לטוני להתיישב כלל. הוא יכול, כי שהוא לבוש בהם, או לעמוד זקוף — או לשכב ישר. אבל להתכופף — לא.

וכן, עבר טוני את הדרך ממלבס לאכדיה כשהוא שוכב מתוח על גבו, במכנסי ה-צינור האולטרה-הדוקות. ואולי אתם הוש-בים שזה מצחיק, אבל טוני היה רחוק מאוד מצחוק, כאשר שלפו אותו בחיבה החוצה.

עד היום לא ידעתי עד כמה מוזיקליות החתיכות בארץ הזאת ועד כמה משפיעה עליהן המוזיקה הטובה. מי שפקח את עיני, היה אליל פסטיבלי סאן-רמו, ומרי-הלן-טים האישלקי טוני ה-קטן, ששירתו ה-כובשת — כובשת ה-

אבל מה זה כוב-שת. במלון אודיה, שם הוא מתגורר ב-חדר 114, זכה טוני, 24 שעות לאחר ש-עבר לגור לשם, ל-תואר "דוקטור" מ-פי העובדים שם. ולמה דוקטור? למה זרם המבקרות שהר-ללא הרף יחדרו הוכרז להם רופא בקופת-חולים: באה גברת, מקבלת מס-פר — ויוצאת. אחי-ריה הבאה בהור, וכן הלאה וכן ה-לה.

הראשונה, כמי ת-מיד, שתפשה את ה-זמר הדגול, היתה נערת דיונגוף חובבת האמנות (אבי ער-פרים, מייק בראנט, ועוד ועוד ועוד) ברכה שוורץ.

שתי בנות-לחייה אחרות היו שתי תדי-אכסניות ידועות, שאירחו לחברה לטוני ולשני אחיו שבאו איתו, אלברטו ו-אנריקו, וסיימו את הערב האחת בזר-עות השנייה, להפתעתם של שלושת הא-חים לבית צ'אצ'י (כן, לא נעים לספר, אבל זה שם המשפחה של טוני, שזכה בשמו ה-

תהילה